

1.

13 éves koromig nem ismertem a másik édesanyám.

Felvonszoltam magam a háza lépcsőjén egy nehéz bőrönddel és egy táskával a kezemben, ami tele volt összekeveredett cipőkkel.

A lépcsőfordulóban friss olajszag és feszült várakozás fogadott. Az ajtó nem akart kinyílni, annak ellenére, hogy valaki belülről szótlanul ráncigálta azt, és babrált a zárral.

Egy pókot néztem, ahogy a hálójában sürgölődve nagy gonddal szövögette annak a szélét.

A zár fémes kattánása után egy kislány bukkant elő, zilált hajfonatokkal, amiken látszott, hogy néhány nappal ezelőtt készültek. A testvérem volt az, azonban ezelőtt még sohasem találkoztam vele. Résre nyitotta az ajtót, hogy beengedjen engem. Éreztem a szúrós tekintetét, amit rám vetett. Akkor jobban hasonlítottunk egymásra, mint felnőtt korunkban.

2.

A nő, aki engem a világra hozott, nem állt fel a székből. A karjában tartott gyerek a hüvelykujját rágcsálta a szája egyik sarkával ott, ahol alighanem egy fogacska kezdett el kibújni.

Mindketten engem néztek, és a kisbaba abbahagyta a monoton sírást. Nem tudtam, hogy egy ennyire pici öcsém is van.

- Megérkeztél- mondta az asszony.- Tedd le a holmid!

Épp csak lesütöttem a szemem, már éreztem is a cipők szagát, ami a táskámból áradt, amint megmozdítottam azt.

A hátsó szobából, a kitámasztott ajtón át hangos és erőteljes horkolás hallatszódott. A baba újra rázendített a sírásra, és ismét a nő melle felé fordult, közben a nyála rácsorgott a megfakult pamut átnedvesedett virágmintáira.

- Nem csukod be az ajtót? – kérdezte ridegen az anya a kislánytól, aki meg sem moccant.

- Nem jönnek fel, akik elhozták őt? – ellenkezett, az álla hegyével rám mutatva.

A nagybácsi - mostantól így kellett hívnom őt - pont most lépett be, levegőért kapkodva a rengeteg lépcső után. A nyári délutáni hőség ellenére egy rám való, új kabátot lógatott az akasztójánál fogva két ujja között.

- A feleséged nem jött?- kérdezte tőle az első édesanyám megemelve a hangját, hogy elnyomja ezzel a karjaiban lévő kisbaba egyre hangosabb sírását.

- Fel sem tud kelni az ágyból - válaszolta, miközben elnézett oldalra.- Tegnap én mentem el vásárolni, hogy vegyek pár téli holmit is – és megmutatta neki a kabátomon lévő márkajelzést.

Arrébb mentem a nyitott ablak felé, és letettem a földre a csomagokat. A távolból ritmusos hangok hallatszottak, mint amikor a köveket rakodják le egy kamionból.

A háziasszony úgy döntött, hogy megkínálja egy kávéval a vendéget, így a férje biztosan fel fog ébredni – jegyezte meg – a frissen főzött kávé illatára. Átment a kopár étkezőn keresztül a konyhába, miután a picit berakta a járókába, hogy ott sírjon. Ő megpróbált onnan kijutni, belecsimpaszkodva a járóka hálójába, egy hanyagul megjavított lyukon át, ami csak egy spárgával volt megfoldozva. Amikor felé közeledtem, ettől felingerelve magát, még jobban bőgött. Az a testvére, akit napi szinten látott, odament hozzá és határozott mozdulattal

kivette onnan, és a szemcsés járólpra téve szabadon engedte. Négykézláb mászott a konyhából jövő hangok irányába. A lánytestvérem sötét tekintete átsiklott az öcsémről énrám, bár a szemét nem emelte fel. Irigy tekintettel figyelte az aranyló csatokat az új cipőmon, majd feljebb haladva végigfutott a vadonatúj kék ruhám redői mentén. A válla fölött repkedett egy légy a levegőben, időről-időre nekiütközve a falnak, kiutat keresve.

- Szóval ezt a ruhát az az ember vette neked? – kérdezte halkán.

- Tegnap kaptam tőle, pont azért, hogy ebben jöjjenek ide.

- De ki ő neked? – kíváncsiskodott.

- Egy távoli nagybácsim. Vele és a feleségével éltem egészen a mai napig.

- Akkor most melyikük az édesanyád? – kérdezte bátortalanul.

- Nekem kettő van. Az egyik közülük a te anyukád is.

- Ő néhányszor beszélt arról, hogy van egy nővérem, de nem igazán tudtam ezt elhinni neki.

Hirtelen sóvárogva az egyik kezével megragadta a ruhám ujját.

- Ezt nemsokára ki fogod nőni. Jövőre én öröklöm, szóval vigyázz rá, nehogy tönkretedd!

Az apa ásítózva jött elő a hálószobából. Félmeztelen volt. Miközben a kávé illatát követte, megpillantott engem.

- Megérkezte!- mondta éppen úgy, mint a felesége.

(Donatella di Pietrantonio: A lány, aki visszatért)